

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce **X. X.**, narozený dne X
 státní příslušnost X
 bytem X
 zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
 sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
 sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2025, č. j. OAM-338/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo jeho žádosti rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Skutkový stav dle žalobce nebyl správně zjištěn. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), a nevedl řízení ke zjištění skutečného stavu věci, jelikož zcela pominul situaci v zemi původu, kde je problematické dodržování zákona včetně garance lidských práv. Ze zpráv lidskoprávních organizací jasně vyplynulo, že Moldavsko má vážné problémy s vnitřní bezpečností, korupcí ve státní správě a dodržováním lidských práv. Korupce se týká zejména justice a policie, která je dle průzkumů veřejného mínění nejzkorumpovanější institucí v zemi a nemá důvěru veřejnosti v zajištění spravedlnosti. Žalobce věděl, že mu policie nemusí zaručit bezpečnost a může se na vyžádání podílet na jeho perzekuci.
3. Žalobce se dále cítil zkrácen na svých právech v důsledku porušení ustanovení § 14 zákona o azylu. Usoudil, že mu hrozí riziko vážné újmy, a obával se o své bezpečí a život z důvodu konfliktu s X, které jej v minulosti identifikovaly, vyhrožovaly mu a dokonce jej hledaly i v jeho bydlišti. Jednalo se o osoby z okruhu X. Jelikož žalovaný azylový příběh nepovažoval za nevěrohodný, lze mít za to, že nevyločil hrozbu pronásledování a vzniku vážné újmy v případě návratu žalobce.
4. Žalobce rovněž nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že pro svá tvrzení neposkytl dostatečnou podporu. Namítl, že neměl jak svá tvrzení prokázat. Žalovanému vytkl, že odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci, přičemž opomenul pravidlo, dle něhož se v pochybnostech vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Žalobce upozornil na znění metodické příručky OSN, v níž akcentoval zejména problematiku prokazování faktů.
5. V závěru žalobce shrnul, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož nebylo dostatečně odůvodněné ve smyslu § 68 odst. 3 s. ř. Výrok napadeného rozhodnutí zároveň shledal nepřesným a neurčitým. Dále uzavřel, že správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve své replice zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a obsah žaloby. S žalobou nesouhlasil, neboť nedokládala namítaná porušení zákonných ustanovení. Žalovaný vycházel z řádně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídal předpokladům pro vydání rozhodnutí, a měl za to, že přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a bylo patřičným způsobem odůvodněno.
7. K obavám žalobce z výhrůžek žalovaný konstatoval, že se jedná o hrozbu ze strany soukromých osob. Připomněl, že na otázku, proč se žalobce neobrátil na policii kvůli vyhrožování, žalobce uvedl, že se obával korupce a jiných problémů. Žalobci v této souvislosti vytkl, že se neobrátil o pomoc na příslušné moldavské instituce, přičemž pokud by i ty odmítaly zasáhnout, mohlo by se jednat o azylově relevantní skutečnost. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), která

setrvale judikuje, že pouhá nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce v zemi původu nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

8. Žalovaný zároveň odkázal na skutečnost, že žalobce opustil zemi legálně a bez jakýchkoli problémů, přičemž vyloučil problémy s policií nebo jinými orgány Moldavska.
9. Žalovaný rovněž žalobci vyčetl pozdní podání žádosti, odkázal na řešení pobytu prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a současně naznačil účelovost podané žádosti k řešení pobytové situace.
10. Žalovaný z těchto důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
12. Žalobce dne 20. 3. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů dne 2. 4. 2025 uvedl, že je občanem X, národnosti X, dorozumí se rusky, rumunsky a ukrajinsky. Politické přesvědčení nemá, nikdy nebyl členem politické strany či hnutí, nebyl trestně stíhán ani odsouzen. Tvrdí, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí v souvislosti s konfliktem s osobami dříve spojenými s X. Na radu rodinných příslušníků zemi opustil.
13. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 4. 2025 vyplývá, že žalobce se v Moldavsku živil opravou automobilů. Uvedl, že dne X nebo X došlo v X k incidentu, při němž se X u X. V důsledku potyčky byl muž žalobcem udeřen a ten jej následně vyfotografoval. Téhož dne byl žalobce telefonicky kontaktován neznámými osobami, které mu sdělily jeho totožnost a místo zaměstnání. Poté jej opakovaně telefonicky kontaktovaly a vyhrožovaly mu. Navštívily také jeho babičku a vyptávaly se na něj. Žalobce opustil Moldavsko na radu prarodičů, kteří mu sdělili, že jde o osoby napojené na X. Při odjezdu nečelil žádným problémům. K otázce, proč se žalobce před odjezdem z vlasti neobrátil na policii v souvislosti s výhrůžkami, uvedl, že tak neučinil z důvodu, že dotčené osoby mohou mít na policii své kontakty a že v zemi panuje rozsáhlá korupce. Podle jeho tvrzení by policie mohla vůči němu postupovat nezákonně, například jej fyzicky napadnout nebo mu zabavit majetek. V případě návratu by mu mohlo hrozit zmrzačení, pronásledování nebo utiskování. K dotazu, proč nepožádal o mezinárodní ochranu již v X, kdy do ČR přicestoval, sdělil, že se radil s advokátem. Ten mu řekl, že zatím může zůstat v ČR, že má čas. Také mu řekl, že může požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce si pronajal ubytování a ptal se v pražských autoservisech na možnosti zaměstnání. Teprve nyní požádal o mezinárodní ochranu. V současné době žije z úspor.
14. Do správního spisu byly jako podklad založeny zprávy o zemi původu: *Moldavsko, Základní přehled o zemi, stav k 7. 5. 2025* a *Informace MZV ČR ze dne 19. 5. 2025 – Moldavsko, Činnost policie*. První ze zpráv uvádí, že Moldavsko je parlamentní demokracií, kde probíhají pluralitní volby se svobodnou soutěží politických sil. Parlamentní volby v roce 2021 byly podle Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě dobře organizované a široce respektovaly politickou soutěž a základní svobody. Ústava země s odkazem na Všeobecnou deklaraci lidských práv garantuje základní práva a svobody včetně svobody volného pohybu a zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V souvislosti s podáním žádosti země o vstup do EU posílilo Moldavsko právní stát, včetně reformy policie a

kroků směřující k reformě soudnictví. Opravné prostředky proti porušování práv ze strany státních složek či skupin obyvatel existují, i když reálná možnost bránit se proti porušení uvedených práv je omezená. Vláda vkládá velké úsilí do posilování boje proti korupci. Fungování policejní ochrany se liší podle regionu. Zprávy popisují, že v zemi existují tři orgány pro ochranu lidských práv. Úřad veřejného ochránce práv (Úřad lidového ombudsmana), Agentura pro mezietnické vztahy a Rada pro prevenci diskriminace a zajištění rovnosti (Rada pro rovnost). Zákon zaručuje nezávislost veřejného ochránce práv na politických vlivech. Úřad lidového ombudsmana se zabývá podáními v případech porušení lidských práv, může zahájit vyšetřování na základě stížnosti nebo z vlastního podnětu. Rada pro rovnost je odpovědná za přezkoumání stížností na diskriminaci a vydávání doporučení. Druhá ze zpráv uvádí, že v případě podání stížnosti na policii lze využít cestu podnětu Službě vnitřní ochrany a boje s korupcí při Ministerstvu vnitra, která má dedikovanou linku pro telefonická oznámení. Lze také podat podnět Generální inspekci policie. V případě závažných případů lze podnět adresovat prokurátorovi z Úřadu prokurátora pro boj proti organizovanému zločinu a zvláštním případům. Korupční jednání a zneužívání pravomocí v policejních složkách je v Moldavsku jevem vlekloucím se z minulosti, který silně ovlivňovaly platové poměry v bezpečnostních složkách. Odráží se i v indexu důvěry veřejnosti. V souvislosti s aktivními protikorupčními kroky moldavské administrativy však dochází v posledních letech k významnému zlepšení objektivních ukazatelů, přestože dle průzkumu Transparency International z roku 2023 byla policie veřejností hodnocena jako druhá nejzkorumpovanější státní instituce po celní správě.

15. Následně dne 4. 6. 2025 vyzval žalovaný právního zástupce žalobce k dostavení se ke správnímu úkonu, jehož předmětem bylo seznámení se s výše uvedenými podklady včetně možnosti vyjádřit se k nim či navrhnout jejich doplnění. Termín byl žalovaným určen na den 17. 6. 2025. Z úředního záznamu ze dne 23. 6. 2025 je zřejmé, že se právní zástupce k tomuto úkonu nedostavil.
16. Dne 2. 7. 2025 vydal žalovaný ve věci napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný neshledal důvody, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobce ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce nepředložil žádné důkazy ani nesdělil skutečnosti, na jejichž základě by se bylo možné domnívat, že mu ve vlasti hrozí pronásledování nebo riziko vážné újmy. Žalobce se dostal do konfliktu náhodně. Uvedené osoby mu vyhrožovaly pouze prostřednictvím mobilního telefonu po dobu dvou dnů. Jen jednou jej hledaly doma u babičky, poté už nepřišly. Tvrzení o jejich X je pouze zprostředkované od prarodičů a žalobce neměl možnost si je ověřit. Ve vlasti se žalobce neobrátil na policii ani na jí nadřízené instituce, které by mu mohly pomoci v případě naplnění jeho obav z ovlivnění policie. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl mu udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž žalovaný neshledal u žalobce existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a práceschopnou osobou,

která se o sebe dokáže sama postarat a zajistit si prostředky na své životní potřeby prací. Nad rámec výše uvedeného žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Po posouzení motivů žalobce k odchodu ze země původu a na základě aktuálních informačních pramenů žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé nebo bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, jelikož žalobcem popsané jednání osob nedosahuje intenzity, pro kterou by se mělo jednat o nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla mu udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
18. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., když se žalobce v poskytnuté lhůtě dvou týdnů nevyjádřil a žalovaný ve své replice s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil.
19. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
20. Podle ust. § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
21. Podle ust. § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 1. 10. 2025 *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“*
22. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem,*

nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

23. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*“
24. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu „*Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména (...) c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*“
25. Podle ust. Čl. II bodu 1 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení). „*V řízeních podle zákona o azylu zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně o azylu, ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.*“
26. Podle ust. Čl. II bodu 2 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení) „*Po vrácení věci v řízení zahájeném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona soudem k novému projednání Ministerstvo vnitra postupuje podle zákona o azylu, ve znění účinném ke dni počátku běhu lhůty pro vydání nového rozhodnutí Ministerstva vnitra.*“
27. Podle ust. Čl. II bodu 6 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení) „*V řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl.*“
28. Zdejší soud předně konstatuje, že z obsahu zpráv o zemi původu je zřejmé, že se žalovaný otázkami dodržování lidských práv a korupce v moldavské policii musel zabývat. Zpráva ze dne 7. 5. 2025 obsahuje celkem tři kapitoly, z nichž nejrozsáhlejší je kapitola 2 s názvem „*Lidská práva*“. Tato kapitola na přibližně třech stranách textu zahrnuje podkapitoly věnované dodržování lidských práv, ratifikaci mezinárodních smluv a činnosti právnických osob, které na stav dodržování lidských práv dohlížejí. Druhá zpráva se zaměřuje výhradně na činnost policie. Mezi otázkami, na které odpovídá, lze zdůraznit například otázku č. 3: „*Existují poznatky, že činnost moldavské policie může být ovlivněna korupcí? Pokud ano, v jaké míře?*“. Této otázce předchází otázka č. 2: „*Existuje v Moldavsku možnost podat stížnost na policii v případě její nečinnosti či nelegální činnosti? Kdo takové stížnosti prošetřuje?*“. Z již samotného znění těchto otázek je patrné, že jejich cílem bylo učinit skutková zjištění relevantní k azylovému příběhu žalobce. Soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se žalovaný otázkami dodržování lidských práv a korupce nezabýval dostatečně.
29. V této souvislosti je vhodné posoudit, zda žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu splňují judikатурní požadavky, jak je vymezil NSS v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, kdy zprávy musejí být „*v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“
30. Z hlediska relevance lze zmínit, že se zprávy věnují otázkám a tématům, které korespondují s azylovými důvody žalobce. K důvěryhodnosti a vyváženosti informací lze

uvést, že zprávy čerpají z poznatků Amnesty International, ČTK, Evropské komise, MZV ČR a zahraničních zdrojů. Uvedené zdroje soudu nezavdávají příčinu pochybovat o důvěryhodnosti prezentovaných informací. Rozličnost uvedených zdrojů je ku prospěchu jejich vyváženosti. Informace hovoří o negativních i pozitivních aspektech dotčené problematiky. Poznatky, které zprávy přinášejí lze ověřit z nezávislých zdrojů a zároveň nejsou v rozporu s tvrzeními, které žalobce uvedl. Soud shrnuje, že neshledal vážné nedostatky v uvedených kritériích, pro které by bylo nepřípustné je jako podklad rozhodnutí využít. Ostatně žalobce žádný z těchto potenciálních nedostatků ve své žalobě nevznesl.

31. Pro vypořádání této žalobní námitky je dále nezbytné přezkoumat, jakým způsobem žalovaný informace uvedené ve zprávách o zemi původu interpretoval a do jaké míry zjištěné skutečnosti zohlednil v posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
32. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, že by žalovaný učinil skutková zjištění, která jsou v rozporu se zprávami o zemi původu. Žalovaný uvedené informace zohlednil zejména na straně 3 napadeného rozhodnutí, přestože tak učinil v neprospěch žalobce, kdy v odůvodnění vycházel z Informace MZV ČR ze dne 19. 5. 2025, která hovoří o institucích, na které se lze obrátit v případech stížnosti na protiprávní jednání policie. Přitom ovšem nepopřel, že by policie mohla být v žalobcově případě postižena korupcí či že by dodržování lidských práv bylo v určitých aspektech problematické, avšak poukázal na skutečnost, že v Moldavsku existují instituce, které jsou věcně určené zabývat se obavami žalobce a poskytnou mu ochranu proti jím tvrzeným nebezpečím. Právě důvod, že se žalobce na tyto instituce neobrátil, byl pro žalovaného stěžejní pro nepřiznání azylu dle § 12 zákona o azylu.
33. Napadenému rozhodnutí by bylo možné vytknout, že v něm nejsou uvedeny i poznatky ze zpráv o zemi původu, které by hovořily ve prospěch žalobce, avšak v kontextu odůvodnění soud nepovažuje za důležité, aby v něm tyto citace explicitně zazněly, jelikož by nebyly způsobilé změnit závěr žalovaného, podle kterého měl žalobce vyhledat pomoc v zemi původu.
34. Přitom lze přihlídnout k tomu, že napadené rozhodnutí na prvních stranách popisuje žalobcovy výpovědi v průběhu správního řízení a později je nijak nezpochybňuje, nýbrž na ně reaguje. Je evidentní, že žalovaný vzal na vědomí poznatky ze zpráv o zemi původu, které korespondují s tvrzeními žalobce a tato tvrzení nepovažoval za sporná, proto se jim v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevěnoval a použil je pouze jako hypotézu svého odůvodnění, čímž na ně nepřímou odpovídá. Sám žalobce pak byl ve své žalobě schopen dovodit, že žalovaný jeho azylový příběh nepovažoval za nevěrohodný.
35. Soud uzavírá, že nezjistil namítaný deficit napadeného rozhodnutí, kterým je nedostatečné zjištění skutkového stavu. Žalovaný se zabýval relevantními otázkami, ke kterým si obstaral dostatečné množství podkladů. Z těchto podkladů učinil skutková zjištění, která jsou v souladu se zprávami o zemi původu i tvrzeními žalobce. První z žalobních námitok tak soud nepovažuje za důvodnou.
36. K druhé žalobní námitce, která se dotýká problematiky prokazování faktů a součinnosti žalovaného, soud uvádí, že dle rozhodnutí NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40: „*V některých případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a pravděpodobnosti, zda k tvrzené události mohlo dojít. Podle rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-*

57, tedy „není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. Žalovaný tedy nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. 5 Azs 116/2005-58).“ Soud opakuje, že z napadeného rozhodnutí a ostatních spisových podkladů vyplývá, že žalovaný posoudil žalobcovu věrohodnost pozitivně, jelikož zjistil reálie o zemi původu, které souhlasí s tvrzeními žalobce, která v průběhu řízení nebyla nijak zpochybněna.

37. Postup žalovaného je konformní i s rozsudkem NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89 v němž se uvádí, že, jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.
38. S ohledem na výše citovanou judikaturu nelze žalovanému vytknout, že nevyvinul snahu k prokázání žalobcových tvrzení, týkající se pronásledování soukromými osobami. Soud podotýká, že žalovaný se situací v zemi původu může zabývat pouze v rozsahu, ve kterém toho z objektivních důvodů je schopen. Těžko si lze představit, že by žalovaný disponoval možnostmi, kterými by mohl obstarat důkazní prostředky potvrzující konkrétní skutkové okolnosti ve vztahu, kterými jsou konflikt u X a následné pronásledování soukromými osobami. Žalovaný proto nebyl povinen tyto skutečnosti zjišťovat za situace, kdy neshledal žalovaného nevěrohodným a uvěřil jím tvrzeným skutečnostem. Tento postup judikatura připouští. Druhá z žalobních námitek je proto nedůvodná, jelikož postup žalovaného byl v souladu s judikaturou dovozenými principy řízení o mezinárodní ochraně, přičemž aplikace těchto principů v tomto konkrétním případě žalobce nijak věcně ani procesně nepoškodila a je i v souladu s jím citovaným výňatkem z metodické příručky OSN.
39. Žalobce ve svém žalobním textu rovněž zmiňuje § 14 zákona o azylu, který se věnoval humanitárnímu azylu. Důvody, proč se cítí být v důsledku namítaného porušení tohoto ustanovení zkrácen však dále nerozvádí. Lze se domnívat, že žalobce měl spíše na mysli § 14a, který upravuje institut doplňkové ochrany, což je v kontextu jeho žalobního textu přílehavější ustanovení. Soud se z opatrnost rozhodl vypořádat s oběma variantami této žalobní námitky.
40. Za stěžejní skutečnost soud považuje, že důvodem žádosti byla mimo jiné obava z jednání osob, ke kterým docházelo v souvislosti s konfliktem u X, kdy se žalobce X. V daném případě všichni aktéři vystupují jako soukromé osoby, a i k žalobcem popisovaným incidentům mělo docházet pouze za účasti jiných soukromých osob.
41. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje obrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.*“ V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7.

2008, č.j. 7 Azs 43/2008-47, podle nějž „*tvrzené obavy z vybrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.*“ V kontextu přednesené judikatury a § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skryté či otevřené podporují. Takovou úvahu přdestřel konec konců i žalovaný. O tento případ se však zcela zjevně nejedná.

42. Žalobce totiž možností ochrany domovského státu, které mu byly dány, nevyužil. Na oblastní policii se neobrátil, v pohovoru poté uvedl, že tak neučinil z obavy, že by pronásledující osoby mohly mít na policii své kontakty. Obrátit se na jiné instituce v zemi původu žalobce nevážil. Z rozsudku NSS ze dne ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, plyne, že „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně.*“ V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek téhož soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle nějž: „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Tyto závěry jsou aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
43. Zprávy o zemi původu uvádí, že existují opravné prostředky proti nezákonným jednáním policie, i celkem tři orgány pro dohled nad dodržováním lidských práv. Není tedy pravda, že by se žalobce neměl kam obrátit, případně že by tu neexistovaly vnitrostátní možnosti nápravy případné nečinnosti policie. Žalobce jich nicméně zcela nevyužil, případně se o to ani nepokusil. Soud tak má za to, že žalobci, který nevyužil prostředků ochrany daných vlastním státem, žádný azylově relevantní důvod nesvědčí, a to ani pro případ udělení doplňkové ochrany dle §14a zákona o azylu.
44. Ohledně možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu soud připomíná, že rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Z toho důvodu je však třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z hledisek, která mu byla v průběhu správního řízení žalobcem zmíněna. Z odůvodnění je evidentní, že žalovaný zjistil a následně posoudil rodinou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, tedy posoudil příhodná kritéria pro udělení humanitárního azylu, neboť při jeho posuzování je třeba vycházet z kritérií odlišných od důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, jak toto plyne ze samotného znění ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobce v žalobě ve vztahu k důvodům pro udělení humanitárního azylu namítá pouze obecné zkrácení na svých právech, aniž by zdůvodnil, proč se domnívá, že mu měl být humanitární azyl udělen.

45. V kontextu výše uvedeného, a s přihlédnutím k ostatním obecným námitkám uvedených v žalobním textu, zejména k námitce nedostatečného odůvodnění a zjištění skutkového stavu, se soud omezí na přezkum logického postupu a případné libovůle žalovaného při posuzování možnosti udělit humanitární azyl. Klíčovým posouzením je skutečnost, zda žalovaný vhodným způsobem provedl interpretaci neurčitého právního pojmu „důvod hodný zvláštního zřetele“ a zda je tato interpretace a následná aplikace na skutkový stav racionální. V tomto ohledu soud odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28, ve kterém se soud zabýval výkladem pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a uvedl příklady, ve kterých skutečnostech lze naplnění tohoto pojmu shledat a ve kterých pak bez dalšího nikoli. NSS v uvedeném rozhodnutí poznamenal, že mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele o mezinárodní ochranu, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu.
46. Soud se nedomnívá, že by žalovaný při své interpretaci a úvaze, zda žalobci udělí humanitární azyl, naplňoval znaky libovůle. Soud k tomu dodává, že ačkoliv žalovaný explicitně nevymezil, co považuje za důvod hodný zvláštního zřetele, z jeho odůvodnění lze seznat úvahu, kterou se při interpretaci a aplikaci zákonného ustanovení řídil. Z této úvahy je možné dovodit, že žalovaný za případ hodný zvláštního zřetele považuje situace, kdy by s ohledem na okolnosti případu bylo „nehumánní“ azyl neudělit. Následně s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem neshledal žádné humanitární aspekty, které by bylo možné zohlednit. Perspektiva žalovaného na rozhodný neurčitý právní pojem není v rozporu s optikou, kterou vymezil NSS. Se zřetelem k náhledu žalovaného na interpretaci zákonného pojmu, který představuje hypotézu pro udělení humanitárního azylu, a s ohledem na zjištěný skutkový stav, považuje soud za racionální humanitární azyl neudělit.
47. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na novelu zákona o azylu ze dne 1. 10. 2025, by dle znění přechodných ustanovení obsažených v čl. II zákona č. 314/2025 Sb. nebylo v navazujícím správním řízení přípustné humanitární azyl udělit, přestože by soud přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady s otázkou humanitárního azylu souvisejícími, které v nyní posuzovaném případě nezjistil.
48. Konečně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností z důvodu nedostatečného odůvodnění a neurčitosti výroků napadeného rozhodnutí.
49. Vzhledem k popsaným úsudkům, které jsou v napadeném rozhodnutí seznatelné, nemůže soud přisvědčit žalobci v namítané nepřezkoumatelnosti. Podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami napadené rozhodnutí netrpí.

50. Soud se rovněž nedomnívá, že by výroková část rozhodnutí byla neurčitá a nepřesná, jak žalobce tvrdí ve své žalobě. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Jedná se o standardní výrok v situacích, kdy žadateli o azyl nesvědčí žádný azylově relevantní důvod, pro který by mu správní orgán mohl udělit mezinárodní ochranu, o kterou žádá. Pro žadatele tento výrok znamená, že mu mezinárodní ochrana udělena nebude. Z těchto důvodů nemůže soud s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a neurčitosti výroku rozhodnutí souhlasit.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. listopadu 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce